Datum van inontvangstneming	:	28/10/2014

Zaak C-416/14

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof

Datum van indiening:

3 september 2014

Verwijzende rechter:

Commissione Tributaria Regionale di Mestre-Venezia (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 augustus 2014

Verzoekende partijen:

Fratelli De Pra SpA (procedure 542/13)

SAIV SpA (procedure 534/13)

Verwerende partijen:

Agenzia Entrate - Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno

Agenzia Entrate - Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza

---

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Geschil over het verzoek om restitutie van de betaalde belasting voor overheidsconcessies voor het gebruik van eindapparatuur voor mobiele radiocommunicatie via de ether (mobiele telefoons) in de zin van artikel 21 van de aan decreto del Presidente della Repubblica (presidentieel decreet; hierna: „DPR”) nr. 641/72 gehechte tarieflijst.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

Verenigbaarheid van de belasting voor overheidsconcessies voor het gebruik van eindapparatuur voor mobiele radiocommunicatie via de ether met het beginsel van vrij verkeer en vrije ingebruikneming van eindapparatuur en het beginsel van gelijke behandeling, die deel uitmaken van het recht van de Unie. Inzonderheid

verenigbaarheid met het recht van de Unie van de verplichting van een algemene machtiging en afgifte van een vergunning voor een radiotoestel die door de Italiaanse Staat is voorgeschreven ten laste van de gebruiker met het oog op het gebruik van telecommunicatie-eindapparatuur. Verenigbaarheid met het recht van de Unie van een bestuurlijke beschikking als een algemene machtiging of vergunning ten laste van slechts een deel van de gebruikers van mobiele radiodiensten via de ether. Dientengevolge, ontbreken van aanknopingspunt voor de in artikel 21 van de aan DPR nr. 641/72 gehechte tarieflijst bedoelde belasting voor overheidsconcessies.

Prejudiciële vragen

1) Is de nationale regeling voor eindapparatuur voor mobiele radiocommunicatie via de ether die wordt gevormd door

- artikel 2, lid 4, van D.L. nr. 4/2014, omgezet in wet nr. 50/2014;

- artikel 160 van D.Lgs. nr. 259/2003;

- artikel 21 van de aan DPR nr. 641/72 gehechte tarieflijst,

waarin eindapparatuur wordt gelijkgesteld aan radiotoestellen en die voorschrijft dat een gebruiker daarvan over een algemene machtiging beschikt en hem een vergunning voor een radiotoestel wordt afgegeven, die gelden als aanknopingspunt voor de belastingheffing, verenigbaar met het gemeenschapsrecht (richtlijn 1999/5 en de richtlijnen 2002/19, 2002/20, 2002/21 en 2002/22)?

Is het, inzonderheid in verband met het gebruik van eindapparatuur, verenigbaar met het gemeenschapsrecht dat de Italiaanse Staat de gebruiker verplicht over een algemene machtiging en een vergunning voor radiotoestellen te beschikken, nu het op de markt brengen, het vrij verkeer en het in gebruik nemen van eindapparatuur al omvattend zijn geregeld door het gemeenschapsrecht (richtlijn 1999/5) zonder dat een algemene machtiging en/of vergunning is voorgeschreven?

De algemene machtiging en de vergunning worden voorgeschreven door de nationale regeling:

- hoewel de algemene machtiging geen betrekking heeft op de gebruiker van eindapparatuur, maar enkel op ondernemingen die elektronischecommunicatienetwerken en -diensten aanbieden (artikelen 1 tot en met 3 van de machtigingsrichtlijn 2002/20);

- hoewel de concessie is voorgeschreven voor individuele gebruiksrechten voor radiofrequenties en voor rechten om nummers te gebruiken, situaties die zeker niet aan de orde zijn bij het gebruik van eindapparatuur;

- hoewel de gemeenschapsregeling geen verplichting kent om te beschikken over een algemene machtiging of een vergunning voor eindapparatuur;

- hoewel artikel 8 van richtlijn 1999/5 bepaalt dat de lidstaten „het op de markt brengen en het in gebruik nemen op hun grondgebied van apparatuur die is voorzien van het [...] CE-merkteken" niet „verbieden, beperken of verhinderen";

- hoewel een radiotoestel en eindapparatuur voor mobiele radiocommunicatie via de ether, en de regelgeving daarvan, verschillen en zij niet homogeen zijn.

2) Is de nationale regeling die wordt gevormd door

- artikel 2, lid 4, van D.L. nr. 4/2014, omgezet in wet nr. 50/2014;

- artikel 160 van D.Lgs. nr. 259/2003;

- artikel 21 van de aan DPR nr. 641/72 gehechte tarieflijst;

- artikel 3 van D.M. nr. 33/1990;

op grond waarvan

- het in artikel 20 van richtlijn 2002/22 bedoelde contract tussen de exploitant en de gebruiker om de commerciële betrekkingen te regelen tussen consumenten en eindgebruikers enerzijds en een onderneming of ondernemingen die aansluiting en bijbehorende diensten aanbieden anderzijds – „op zich" ook kan gelden als vervangend document voor de algemene machtiging en/of vergunning voor een radiotoestel, zonder tussenkomst, activiteit of controle door de overheid;

- het contract tevens de kenmerken van het type eindapparatuur en de homologatie (niet voorgeschreven krachtens artikel 8 van richtlijn 1999/5) moet bevatten,

verenigbaar met het gemeenschapsrecht (richtlijn 1999/5 en richtlijn 2002/20, met name artikel 20)?

3) Zijn de bepalingen van artikel 2, lid 4, van D.L. nr. 4/2014, omgezet in wet nr. 50/2014, in samenhang met artikel 160 van D.Lgs. nr. 259/2003 en artikel 21 van de aan DPR nr. 641/1972 gehechte tarieflijst, waarin enkel een bepaalde categorie gebruikers, partijen bij een contract dat formeel als „abonnement" wordt benoemd, verplicht wordt te beschikken over een algemene machtiging en een vergunning voor een radiotoestel, terwijl gebruikers van elektronischecommunicatiediensten met een anders benoemd contract (beltegoed of oplaadbaar) niet over een algemene machtiging of vergunning hoeven te beschikken, verenigbaar met de bovengenoemde bepalingen van gemeenschapsrecht?

4) Staat artikel 8 van Europese richtlijn 1999/5 in de weg aan een nationale regeling zoals artikel 2, lid 4, van D.L. nr. 4/2014, omgezet in wet nr. 50/2014, artikel 160 van D.Lgs. nr. 259/2003 en artikel 21 van de aan DPR nr. 641/1972 gehechte tarieflijst, waarin:

- een administratieve handeling is neergelegd voor de afgifte van een algemene machtiging en een vergunning voor een radiotoestel;

- is bepaald dat ter zake hiervan een belasting voor overheidsconcessies verschuldigd is,

aangezien deze handelingen een beperking zijn van het in gebruik nemen, het gebruik en het vrij verkeer van eindapparatuur?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 1999/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 1999 betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en de wederzijdse erkenning van hun conformiteit (punt 32 van de considerans, artikelen 1 en 8)

Richtlijn 2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische-communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (toegangsrichtlijn) (artikel 1, leden 1 en 2, laatste volzin; artikel 2, sub a)

Richtlijn 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 betreffende de machtiging voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (machtigingsrichtlijn) (punten 5 en 8 van de considerans, artikelen 1, 2 en 3)

Richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (kaderrichtlijn) (punt 8 van de considerans)

Richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten (universeledienstrichtlijn) (artikel 20)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Decreto del Presidente della Repubblica (presidentieel decreet; hierna: „DPR") nr. 641/72 Disciplina delle tasse sulle concessioni governative nr. 641/72 (regeling van de belasting voor overheidsconcessies)

Artikel 1: „Ter zake van bestuurlijke beschikkingen en andere handelingen die zijn opgesomd in de aangehechte tarieflijst is een belasting voor overheidsconcessies verschuldigd waarvan de hoogte en de modaliteiten in de tarieflijst zelf zijn aangegeven."

Artikel 21 van de aangehechte tarieflijst noemt als handeling waarvoor een belasting voor overheidsconcessies is verschuldigd „de vergunning of het vervangende document voor het gebruik van eindapparatuur voor de openbare dienst van mobiele radiocommunicatie via de ether [artikel 318 van DPR nr. 156 van 29 maart 1973, en artikel 3 van decreto del Ministro delle poste e delle telecomunicazioni (decreet van de minister van Post en Telecommunicatie) nr. 33 van 13 februari 1990, bekendgemaakt in Gazzetta Ufficiale nr. 47 van 26 februari 1990] per maand van gebruik [...]."

Noot 1 bij artikel 21 van de aangehechte tarieflijst: „De belasting is verschuldigd naast het abonnementsgeld voor het aantal maanden waarop de rekening betrekking heeft."

Decreto ministeriale (ministerieel decreet; hierna: „D.M."). nr. 33/90: Regolamento concernente il servizio radiomobile terrestre di comunicazione (regeling voor de dienst van mobiele radiocommunicatie via de ether)

Artikel 3: „De abonnee zorgt voor de aanschaf en het onderhoud van de eindapparatuur voor gebruikers of kan zich daartoe tot de concessiehouder SIP wenden. De concessiehouder SIP geeft de gebruiker het document af waaruit blijkt dat hij abonnee van de dienst is; dit document, dat in elk opzicht de vergunning voor een radiotoestel vervangt, bevat de kenmerken van het type eindapparatuur en de homologatie ervan. De abonnee overlegt dit document op haar verzoek aan de overheid."

Decreto legislativo (wetsdecreet; hierna: „D.Lgs.") nr. 269/2001: Attuazione della direttiva 1999/5/CE riguardante le apparecchiature radio, le apparecchiature terminali di telecomunicazione ed il reciproco riconoscimento della loro conformità (tenuitvoerlegging van richtlijn 1999/5/EG betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en wederzijdse erkenning van hun conformiteit)

Artikel 8: „Het op de markt brengen of in gebruik nemen van apparatuur die voorzien is van de CE-markering waaruit de overeenstemming ervan met dit decreet blijkt, wordt niet verboden, beperkt of verhinderd."

D.lgs. 259/2003 Codice delle comunicazioni elettroniche (wetboek elektronische communicatie), waarbij de beginselen van de richtlijnen 2002/19/EG, 2002/20/EG, 2002/21/EG, 2002/22/EG en 2002/77/EG zijn omgezet.

Artikel 160: „Bij elk radiotoestel waarvoor de gebruiker over een algemene machtiging beschikt, moet de bijbehorende, door het ministerie afgegeven

vergunning worden bewaard. Voor radio-ontvangstapparatuur geldt het abonnementsbewijs als vergunning."

Decreto legge (voorlopig wetsdecreet; hierna: „D.L.") nr. 4/2014 (omgezet in wet nr. 50/2014)

Artikel 2, lid 4: „Voor de toepassing van artikel 21 van de tarieflijst die aan DPR nr. 641 van 26 oktober 1972 is gehecht, worden de in D.Lgs. nr. 259 van 1 augustus 2003 bedoelde bepalingen van artikel 160 van de Codice delle comunicazioni elettroniche (wetboek elektronische communicatie), aangehaald in het hierboven genoemde artikel 21, aldus uitgelegd dat onder radiotoestellen ook eindapparatuur voor de dienst van mobiele radiocommunicatie via de ether wordt verstaan."

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

De vennootschappen F.lli De Pra SpA (procedure 542/13) en Saiv SpA (procedure 543/13) betwisten in hogere voorziening voor de Commissione Tributaria Regionale di Venezia (regionale belastingcommissie Venetië) de uitspraken van de Commissione Tributaria Provinciale di Belluno en de Commissione Tributaria Provinciale di Vicenza (provinciale belastingcommissie van respectievelijk Belluno en Vicenza), die in eerste aanleg hun beroep tegen de afwijzende beschikkingen van de Agenzia delle Entrate van respectievelijk Belluno en Vicenza op het verzoek om restitutie van de belasting voor de overheidsconcessie voor mobiele telefonie heeft verworpen.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

1 De verzoekende vennootschappen stellen dat het beginsel van vrij verkeer en vrije ingebruikneming van eindapparatuur, dat in richtlijn 1999/5 is neergelegd, onverenigbaar is met een bestuurlijke beschikking zoals de door de nationale bepalingen voorgeschreven algemene machtiging of vergunning. Omdat het vereiste aanknopingspunt voor de belastingheffing dus ontbreekt, is de belasting voor overheidsconcessies niet verschuldigd, zodat verzoeksters recht hebben op restitutie van de reeds betaalde en objectief onverschuldigde bedragen.

2 Inzonderheid de bepaling van artikel 2, lid 4, van D.L. nr. 4/2014, omgezet in wet nr. 50/2014, waarbij een algemene machtiging en dientengevolge een vergunning voor telecommunicatie-eindapparatuur is voorgeschreven, zou in strijd zijn met het recht van de Unie, met name richtlijn 1999/5 betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en de wederzijdse erkenning van hun conformiteit.

3 De regeling van de Unie, die voorziet in vrij verkeer en vrije ingebruikneming van communicatie-eindapparatuur zonder bestuurlijke beschikkingen, is dus

onverenigbaar met de nationale regeling, waarin het gebruik van een mobiele telefoon door de gebruiker is gebonden aan een voorafgaande algemene machtiging en vergunning van de overheid.

4 De verzoekende vennootschappen voeren aan dat de beschikking waarbij de algemene machtiging is verleend, onverenigbaar is met het gebruik van telecommunicatie-eindapparatuur, omdat de algemene machtiging een maatregel is die uitsluitend betrekking heeft op het aanbieden van elektronischecommunicatienetwerken en -diensten en in geen enkel opzicht op de afzonderlijke apparatuur, zij het telecommunicatie-eindapparatuur of radioapparatuur. Volgens artikel 2, lid 2, van richtlijn 2002/20 wordt onder algemene machtiging verstaan: regelgeving door de lidstaten waarbij rechten worden verleend voor het aanbieden van elektronischecommunicatienetwerken of -diensten en specifieke sectorgebonden verplichtingen worden vastgesteld die overeenkomstig de richtlijn kunnen gelden voor alle of voor specifieke soorten elektronischecommunicatienetwerken en -diensten. Het radiotoestel is geschikt voor elektronischecommunicatiediensten, aangezien het functioneel autonoom is en geschikt is om de dienst aan te bieden: we hoeven maar te denken aan radiotoestellen aan boord van schepen of luchtvaartuigen of aan amateurzendtoestellen. Voor het bedrijf van een radiotoestel als aanbieder van elektronischecommunicatiediensten is dus een regelgevingskader noodzakelijk waarin inzonderheid de rechten en verplichtingen worden geregeld die voortvloeien uit de bestuurlijke beschikking. De algemene machtiging is daarentegen volledig onverenigbaar met het gebruik van een concreet telecommunicatie-eindtoestel. In het geval van mobiele telefonie wordt de elektronischecommunicatiedienst verstrekt door middel van het netwerk van de exploitant en is de exploitant degene die over een algemene machtiging dient te beschikken. Door de gebruiker of door het gebruik van de eindapparatuur worden geen elektronischecommunicatiediensten verstrekt.

5 De verzoekende vennootschappen voeren daarnaast aan dat niet kan worden gesteld dat het contract tussen de exploitant en de eindgebruiker in de zin van artikel 20 van richtlijn 2002/22/EG geldt als „algemene machtiging”. Artikel 20 van richtlijn 2002/22/EG bepaalt: „De lidstaten zorgen ervoor dat de consumenten en andere hierom verzoekende eindgebruikers die zich abonneren op diensten waarbij een aansluiting tot het openbare communicatienetwerk en/of openbare elektronischecommunicatiediensten worden aangeboden, recht hebben op een contract met een onderneming of ondernemingen die dergelijke aansluiting en/of diensten aanbieden” en bepalen tevens de elementen die het contract ten minste moet bevatten. Het in de Unieregeling bedoelde contract is een privaatrechtelijke overeenkomst die wordt ondertekend door de personen die gebruikmaken van de dienst van mobiele radiocommunicatie via de ether met interconnectie met het openbare netwerk; het bevat geen publiekrechtelijke onderdelen of machtigingen en de overheid treedt niet in de redactie of afgifte ervan. Krachtens de nationale regeling geldt het contract tussen exploitant en eindgebruiker echter als algemene machtiging. Volgens de verzoekende vennootschappen is het in artikel 20 van

richtlijn 2002/22 bedoelde contract niet geschikt om als algemene machtiging te dienen. Het contract tussen exploitant en eindgebruiker bevat immers geen enkele verwijzing naar de „regelgeving door de lidstaten waarbij rechten worden verleend voor het aanbieden van elektronischecommunicatienetwerken of -diensten en specifieke sectorgebonden verplichtingen worden vastgesteld die overeenkomstig de richtlijn kunnen gelden voor alle of voor specifieke soorten elektronischecommunicatienetwerken en -diensten".

6 Volgens de verzoekende vennootschappen is de nationale regeling in strijd met de Unieregeling, aangezien het in artikel 20 van richtlijn 2002/22/EG bedoelde contract niet kan worden gezien als een vervanging van de algemene machtiging of de vergunning voor bedrijf wegens ontbreken van de in artikel 2, lid 2, van richtlijn 2002/20/EG genoemde voorwaarden en wegens onverenigbaarheid van het in artikel 8 van richtlijn 1999/5/EG neergelegde beginsel van vrij verkeer van de apparatuur. Bovendien bevat het niet de kenmerken van het type eindapparaat, aangezien het apparaat niet wordt herkend en verbonden aan de hand van het type, maar van de SIM-kaart. Tot slot maakt het contract geen melding van de homologatie van het type eindapparaat, omdat de homologatie niet meer verplicht is (richtlijn 1999/5/EG).

7 De verzoekende vennootschappen voeren aan dat de Unieregeling in richtlijn 1999/5/EG en artikel 20 van richtlijn 2002/22/EG in de weg staan aan de toepassing van D.M. nr. 33/1990 en met name aan artikel 3 ervan, volgens welke de abonnee zelf eindapparatuur voor gebruikers kan aanschaffen en onderhouden of zich hiervoor tot de concessiehouder SIP kan wenden, en de concessiehouder SIP aan de gebruiker het document afgeeft dat bewijst dat hij geabonneerd is op de dienst. Volgens dit artikel 3 vervangt dat document in alle opzichten de vergunning voor een radiotoestel, bevat het de kenmerken van het type eindapparaat en de homologatie ervan en moet de abonnee het op verzoek aan de overheid overleggen. Volgens de uitlegging die de belastingdienst en de voor de schatkist gunstig nationale rechtspraak aan artikel 3 van D.M. nr. 33/1990 geven, hoeven niet alle gebruikers op basis van een in artikel 20 van richtlijn 2002/22/EG bedoeld contract over een algemene machtiging te beschikken, maar enkel de gebruikers die een als „abonnement" benoemd contract hebben gesloten. Er mag dus geen algemene machtiging of vergunning worden voorgeschreven voor houders met een ander contract (beltegoed of oplaadbaar). Deze uitlegging wordt bovendien afgeleid uit noot 1 bij artikel 21 van de tarieflijst die aan DPR nr. 641/72 is gehecht, volgens welke de belasting is verschuldigd naast het abonnementsgeld voor het aantal maanden waarop de rekening betrekking heeft. Volgens deze uitlegging, die is gebaseerd op een louter taalkundige analyse van de voorschriften, zijn enkel gebruikers met een als „abonnement" benoemd contract gehouden de belasting voor overheidsconcessies voor het gebruik van eindapparatuur te betalen, hetgeen in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

8 De Commissione Tributaria Regionale di Venezia is zich ervan bewust dat het Hof van Justitie al in twee eerdere zaken een standpunt heeft ingenomen over de belasting voor overheidsconcessies. De eerste maal betrof de zaak Agricola Esposito, C-492/09, EU:C:2010:766, waarin is geoordeeld dat de richtlijnen 2002/20/EG en 2002/21/EG niet in de weg staan aan een belasting zoals de overheidsconcessiebelasting, aangezien deze niet van toepassing zijn op een regeling als die voor de overheidsconcessiebelasting. De tweede keer heeft het Hof van Justitie een standpunt ingenomen in de zaak Umbria Packaging, C-355/13, EU:C:2013:867, waarin is geoordeeld dat artikel 3 van richtlijn 2002/20/EG betreffende de machtiging voor elektronischecommunicatienetwerken en -diensten (machtigingsrichtlijn) niet in de weg staat aan een nationale regeling zoals die betreffende de belasting op werkzaamheden die in het kader van een overheidsconcessie worden uitgeoefend.

9 Niettemin meent de Commissione Tributaria Regionale dat het onderhavige geschil niet kan worden beslecht aan de hand van de rechtsbeginselen die in de hierboven genoemde uitspraken zijn geformuleerd.

10 Ten eerste hebben de verzoekende vennootschappen in de loop van het geding nieuwe middelen opgeworpen die in de voorgaande gedingen niet zijn behandeld, met name in verband met richtlijn 1999/5/EG en artikel 8 daarvan, waarin het vrij verkeer van eindapparatuur is neergelegd.

11 Daarnaast is hangende het geding, na deze beslissingen, door de Italiaanse Staat het voorschrift van artikel 2, lid 4, van D.L. nr. 4/2014 bekendgemaakt, omgezet in wet nr. 50/2014, dat bepaalt dat voor het gebruik van telecommunicatie-eindapparatuur een algemene machtiging en een bedrijfsvergunning vereist is. De Unieregeling voor de ingebruikneming en het recht van aansluiting van eindapparatuur voor de dienst van mobiele radiocommunicatie via de ether (richtlijn 1999/5/EG) voorziet in vrij verkeer en vrij gebruik van eindapparatuur zonder enige verplichting over een algemene verplichting te beschikken of een vergunning af te geven. Artikel 8 van de richtlijn bepaalt namelijk: „De lidstaten verbieden, beperken of verhinderen niet het op de markt brengen en het in gebruik nemen op hun grondgebied van apparatuur die is voorzien van het [...] CE-merkteken”. De Commissione Tributaria Regionale di Venezia twijfelt of het begrip vrij op de markt brengen en in gebruik nemen, dat in richtlijn 1999/5/EG is neergelegd, onverenigbaar is met een bestuurlijke beschikking tot machtiging van bedrijf zoals neergelegd in artikel 2, lid 4, van D.L. nr. 4/2014, omgezet in wet nr. 50/2014.

12 Tot slot heeft de Corte di cassazione in gevoegde kamers hangende het geding, na de genoemde beslissingen van het Hof, bij arrest nr. 9560/14 geoordeeld dat richtlijn 1999/5/EG geen bijzondere regeling is ten opzichte van de richtlijnen 2002/19/EG, 2002/20/EG, 2002/21/EG en 2002/22/EG en geen voorrang heeft. De

voorschriften van deze laatste richtlijnen zijn derhalve ook van toepassing op eindapparatuur voor elektronische communicatie, zodat het vereiste van een algemene machtiging/bedrijfsvergunning in de zin van richtlijn 2002/20/EG voor het gebruik ervan gerechtvaardigd is. Volgens dit arrest van de Corte di cassazione is D.M. nr. 33 van 13 februari 1990 nog steeds van kracht en is het dus gerechtvaardigd het abonnementscontract gelijk te stellen aan de vergunning voor een radiotoestel.

13 Op basis van deze nieuwe gegevens – die in de voorgaande uitspraken niet in aanmerking zijn genomen – wendt de Commissione Tributaria Regionale di Venezia zicht tot het Hof van Justitie van de Europese Unie met een verzoek om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van het recht van de Unie, die volgens deze nationale rechter noodzakelijk is voor de beslechting van het geschil dat aan hem is voorgelegd.

14 De prejudiciële aard en de relevantie van de uitleggingsmoeilijkheden die de verzoekende vennootschappen hebben opgeworpen voor de beslechting van dit geding vloeien voort uit de omstandigheid dat de in artikel 21 van de aan DPR nr. 641/72 gehechte tarieflijst genoemde overheidsconcessiebelasting niet verschuldigd is, indien het Hof van Justitie van de Europese Unie het recht van de Unie aldus uitlegt dat het beginsel van vrij verkeer en vrije ingebruikneming van eindapparatuur en het beginsel van gelijke behandeling onverenigbaar zijn met een bepaling die een bestuurlijke beschikking als de algemene machtiging of de vergunning voorschrijft ten laste van slechts een deel van de gebruikers van de dienst van mobiele radiocommunicatie via de ether, omdat de aansluiting wegvalt en derhalve het door de nationale regeling vereiste aanknopingspunt voor de belastingheffing, zodat de vennootschappen recht hebben op restitutie van de betaalde bedragen.